

ПРОЛОГ БУРЯ

Б лискавка була зеленою і пахла какою.
Я знаю, що це не найкращий початок
книжки, але так було насправді. До то-
го ж хочу відразу вас попередити, що ця історія
трохи *неприємна*.

Трохи *дивна*.

Трохи *незвична*.

А почалася вона однієї

темної

ГРОЗОВОЇ НОЧІ...

Ну, гаразд. Нехай грози й бурі не такі вже й незвичні, але ця буря була зовсім інакшою. Як і вся ця історія, вона була трохи *неприємна*.

Трохи *дивна*.

Трохи *незвична*.

І не тому, що від неї смерділо, як у пса під хвостом, а тому, що *ця* буря була неприродною.

Вона вибухнула над тихесенькою сонною вуличкою тихесенького сонного містечка. Важкі зелені хмари набрякнули й розбухнули, мов оскаженіла небесна лавина, затулили зірки й затьмарили ніч, залишивши лише тонюсінький проміжок, крізь який міг зазирнути моторошний повний місяць.

БА-БАХ!

Яскраво-зелений спалах прорізав темряву, і заспані будиночки на вуличці Ударній оповив доволі гидкий сморід тухлих яєць. Тоді небо розколов гуркіт грому, після чого відразу вперіщила злива.

Почало лити як з відра на дахи й городи, звожуючи рослини й замочуючи шкарпетки, розвішані сушитися на шворці, — бо ж ніхто не сподівався такої бурі.

СПАЛАХ!

І знову сяйнула зелена блискавка, влучивши у височенне дерево, від чого на мокрий хідник посипалися іскри, наелектризувавши вуличку.

Ми, звісно, знаємо, що навіть звичайні грози з блискавками бувають страшніючі, але якби ви побачили цю, то відразу сховалися б у спальні, запхали б голову під подушку і, можливо, навіть обцюняли свою піжамку.

Не вірите? От запитайте у Френкі. Бо він там був. (Хоч і не нацюняв у піжамку. Принаймні він так каже.)

Він дивився на бурю з вікна на кухні. Чув потужний розкот грому, бачив, як блискавка влучила

в будинки, зарядивши їх загадковою зеленою енергією... От тільки Френкі не міг бачити, як ця химерна енергія подіяла в декотрих будинках на людей, які там спали.

Френкі щойно недавно переїхав у це смурне фрикове містечко.

Ой, дійсно — я й забув сказати! Воно так і називалося:

ФРИКОВЕ.

Ніколи про таке не чули? Чесно кажучи, мене це не дивує. Люди не дуже люблять говорити про Фрикове.

Бо в них тоді бігають по спині

**МУРАШКИ-СТРАШКИ,
БЛІШКИ-ТРЕМТЯНІЖКИ,
КОМАШКИ-ЖАХНЮШКИ,
МУШКИ-ЦОКОТУШКИ...**

Ну, гаразд, можливо, я дещо з цього вигідавав, але, коротше й довше кажучи, люди почуваються

не у своїх тарілках, мисках і каструлях, якщо думають, що ви родом із Фрикового.

А чому?

Бо всі **знають**, що у Фриковому стаються химерні речі.

Якщо хочете знати, де розташоване це цілком реальне, анітрохи-не-вигадане містечко, я можу вам сказати. Воно відразу за Лондоном. Туди за бажанням можна навіть дістатися на метро. Це друга зупинка після станції Вар'ятської, а якщо ви заїхали на Куку-на-Муню, то це вже задалеко!

Фрикове не завжди було таким, як нині. Колись воно було настільки не-фриковим, що ви навіть могли б назвати його нормальним. Але річ у тому, що книжка про нормальне містечко була б такою занудною, **НІБИ ВИ ДИВИТЕСЬ, ЯК СОХНЕ ФАРБА**. Руда фарба! Руда фарба на стіні, яка й так була рудою, тільки трохи зблякла, і треба було її підмалювати! Зблякла руда стіна в туалеті якоїсь бухгалтерської контори! Ніхто ніколи в житті не захотів би читати книжку про таке.

Чекайте-но, ну а про що тоді ось ця книжка?

Ну як про що?! ПРО ФРИКОВЕ!

Мушу, однак, зізнатися, що, якби сюди не переїхав Френкі, усе могло б закінчитися не аж так... смурно-фриково.

Я не хочу сказати, що у *всьому* цьому винен саме він, але, якби Френкі не попросив тата замовити на вечерю тієї ночі, коли сталася та химерна буря, смачнесеньку піцу із сиром, усе могло б скластися зовсім по-іншому.

Причому найдурнішим було те, що все для нього закінчилося б добре, якби він **ЦЕ ВСЕ** *не описав на папері*.

Ось моя вам халявна порада: якщо справи йдуть кепсько і вас можуть у цьому звинуватити...

**НІЧОГО
НЕ
ЗАПИСУЙТЕ!**

(Колись ще подякуєте мені за це.)

Пам'ятаєте, я казав, що Френкі ніколи раніше не жив у Фриковому? Так ось, коли Френкі переїжджав до Фрикового, він не надто тужив за старим своїм містечком. Бо, як на нього, не було великої різниці – одне містечко чи друге, одна школа чи друга, один парк чи другий. Це все він матиме й у Фриковому. Єдине, чого він там *не матиме*, так це його найкращої приятельки Даніки.

Ага, саме так. Найкращою товаришкою Френкі була дівчинка. Я знаю, що ви подумали, але

відповідь — **Ні**. Вона не була його дівчиною в тому сенсі, що всі собі могли подумати, просто вони були найкращими друзями.

Чесно...

Не треба так на мене дивитися!

Друзі.

Найкращі друзі.

і не більше.

Ясно?

ОТОЖ-БО.

Френкі й Даня **все** робили разом. Вони любили вилазити на найвищі дерева і виконувати на своїх велосипедах супертрюк вілі, їдучи тільки на задньому колесі (хоч Френкі ніколи не

погоджувався, що в Дані це виходить краще!). Їх неймовірно манив і захоплював космос, і вони любили дивитися, як обертаються довкола Землі супутники (схожі на летючі зірки!).

Їм подобалися ті самі фільми про зомбі, ті самі комікси, те саме хрустке морозиво з горішками, ті самі пончики з потрійним шоколадним фаджем*. Їм обом смакували спагеті з фрикадельками, які готувала Френкова мама, суперпікантні курчата, які смажив Данін тато, і піца на виніс із подвійним чи потрійним сиром. А ще вони до нестями

ЛЮБИЛИ,

ЛЮБИЛИ,

ЛЮБИЛИ

книжки про Супершпигуна Зака Загрозу. Вони змагалися, хто перший прочитає всю серію, й обое

* Фадж — назва молочного ірису, що вживається в англійських країнах на противагу тофі — ірису без молока. — Тут і далі примітки редакторки.